

Kohti unelma-ammattia

K1J7

00:00:03 Krista

Tervetuloa kuuntelemaan Kohti unelma-ammattia -podcastia. Mä oon Krista ja opiskelen Keudassa media-alan ammattitutkinnossa, ja toimin tän podcastin toisena juontajana.

00:00:13 Hannu

Ja mä oon Hannu, Keudan työelämäyhteistyön kehittäjä opettaja. Hyppää mukaan!

00:00:23 Krista

Oikein mahtavaa päivää kaikille kuulijoille. Nyt täytyy myöntää, että mua jännittää ihan hirveästi, koska mulla on täällä studiossa vieraana erittäin mielenkiintoinen tyyppi. Tervetuloa Veronica Verho.

00:00:37 Veronica Verho

No kiitos paljon! Sä tota tartutat tän jännityksen, molemmat väristään tääl studiossa. Mä oon siis tosi kova jännittäjä, mutta nyt mulla on jotenkin, tästä mulla on tosi hyvä fiilis, tosi rento.

00:00:48 Krista

Joo ja tää on hyvä kuulla, että suakin jännittää niin mua ei ehkä jännitä niin paljon. Tai sä vaan sanot niin, etten mä olis niin paniikissa.

00:00:50 Veronica Verho

Mä oon aina ollu semmonen jännittäjä.

00:00:54 Krista

No hei sitten ensimmäinen kysymys, kerro meille että kuka sä oot, mistä tuut ja mitä kaikkea sä oot tehny.

00:01:06

No siis kokonimihän on Maria Veronica Verho. Se on muuten hauska, et aina kun kertoo koko nimensä ja sitten kun mulla on just tämmöinen tapaus, että mun etunimi on eri kun mun kutsumanimi, niin jengi aina sanoo, että mä rupean kutsumaan Mariaksi. Ja siis menee viisi minuuttia ja ne unohtaa sen aina. En mä tiedä miksi. Mutta mä täytän siis huhtikuun kahdeskymmenes päivä eli tästä kun me nauhoitetaan niin tasan viikon päästä 25. Ja mä oon Turusta kotoisin. Mä oon muuttanut Helsinkiin 17-vuotiaana, tulin tänne opiskelemaan media-alaa. Sen jälkeen olen ollut työelämässä radion puolella ja TV:n puolella, ja sitten myöskin videobloggaaminen, mistä mävarmaan alunperin tulin niin kun me tunnetuksi, ihmiset ehkä tunnisti minut jossain, niin siitä muodostui myöskin semmoinen niinku ammattimainen tekeminen.

00:02:01 Krista

Jes tota sanoitkin tuossa, tai mainitsit että että oot käynyt koulua täällä niin mikäs koulu oli kyseessä ja miten sä päädyit hakemaan Keudan?

00:02:13 Veronica Verho

No joo, nimenomaan Keudaan pääsin opiskelemaan Järvenpään media-assistentiksi. Mähän en ollut koskaan elämässäni käynyt Järvenpäässä ja ylipäätään Helsinki oli mulle semmoinen suurkaupunki. Koska siis Turkuhan on todella pieni kaupunki, mutta jotenkin mun silmissä silti niinku Helsinki vaikutti semmoiselta, että siellä pystyy tiedät sä toteuttaa ne unelmat ja se on niinku se paikka missä menestytään ja näin.

Sitten mä koitin tota ensimmäisessä yhteishaussa, koska mähän oon siis periaatteessa valmistunut vuoden myöhässä, koska mä oon myöskin vuoden myöhemmin mennyt opiskelemaan, että jos niinku mennään silleen kronologisessa järjestyksessä, niin mä oon vuoden myöhässä. Niin eka hain ihan vääriin kouluihin sillä ekalla yhteishauulla. Ja sitten toisessa yhteishaussa mä löysin sen Järvenpään koulun. Ja nimenomaan se, että se ei pelkästään painottunut digi tekemiseen, koska se oli mulle se tärkein koska se ei kiinnostanut mua. Sitten mä puksutin Turusta Järvenpään junalla ja kävin pääsykokeissa ja sitten pääsin opiskelemaan sinne.

00:03:25 Krista

Muistatko sä millaiset pääsykokeet sulla oli? Koska kun mä hain ammattitutkintoon niin mua haastateltiin vaan silloin ja kysyttiin että minkälaista osaamista sulla on ja mähän lähetin sitten semmoisen ääninäytteen opettajalle.

00:03:38 Veronica Verho

Okei, oon aika impressed tosta, koska itse en olisi varmaan siinä uskaltanut tehdä mitään tuollaista. Tota joo, kyllä mä itse asiassa muistan. Meidän tehtävä oli siis luoda nettisivu mutta siis paperille niinku piirtäen jollekin kaupalle ja sitten mä vaan siis lyijykynällä piirsin erilaisia nappuloita sinne. Ja niinku eihän sulla ollut mitään käsitystä, ainut mitä mikä oli mun kokemus oli jotkut mini klipit ja tommoiset missä mä olin joskus pelannut jotain nettipelejä tietokoneella että sitten mä niinku hain inspiraatiota sieltä.

00:04:13 Krista

No mutta hei se riitti.

00:04:14 Veronica Verho

Nii, se riitti. Sitten meidän piti kommentoida jotain musiikkivideota, mitkä aiemmat oppilaat oli tehnyt ja sitten sen jälkeen oli haastattelu. Ja sitten piti kirjoittaa semmoinen A-nelonen, kuvailla itseään ja mitä haluaa uraltaan ja tällaista.

00:04:23 Krista

Oliko kaikki paikat mihin sä hait niinku kouluun niin media-alaan liittyviä?

00:04:34 Veronica Verho

Joo ihan kaikki oli, kyllä se se oli mulle niin selkeä 12 vuotiaasta saakka. Mä olin silloin päättänyt, että minusta tulee radiojuontaja. Niin sitten mun niinku pyrkimys sitä kohti oli niinku edelleenkin niin suuri siinä kohtaa kun mä olin 17 ja 16 niin kyllä se oli sitten mihin mä hain.

00:04:52 Krista

No nyt kun sä sanoit, että sä oot niinku 12 vuotiaasta asti tiennyt, niin mun on varmaan turha kysyä, että oliko sulla pienenä jotain unelma-ammattia muuta.

00:05:01 Veronica Verho

No siis jos mennään vähän ajassa taaksepäin, niin mun unelma ammattihan oli sitten delfiininkouluttaja. Koska siis Tampereellahan oli delfinaario Särkänniemessä ja mä oon olisiko sitten kerran päässyt vanhempieni kanssa katsomaan niitä delfiinejä ja mä siis rakastuin siihen paikkaan. Mä en niinku mitään muuta olisi halunnut kun koskettaa niitä delfiinejä vielä tähänkään päivään mennessä en ole saanut sitä kokea, koska sitten ne delfiinit sieltä myöskin lähetettiin muille maille. Sitten mulla on joskus ollut haaveena että mä olisin floristi. Mä rakastin siis lapsen tehdä erilaisia kukkakimppuja, koska meillä on semmoinen iso omakotitalo. Siellä oli ihana piha ja paljon kukkia niin sitten mä asettelin niitä aina välillä, niin se oli yksi. Mutta kyllä sitten vahvimpana ja semmoinen niinku pitkäkestoisen haave on ollut ehdottomasti se radiojuontaja.

00:05:53 Krista

Joo, tota mua kiinnostaa tuossa nyt se että miksi sä halusit radiojuontajaksi, tai niinku mikä siinä oli se syy? Kuuntelitko sä Radioo, ja sitten sä olit silleen mäkin haluan. vai ajattelitko että no mäkin pystyn tuohon tai, mikä siinä oli se?

00:06:08 Veronica Verho

No mä kuuntelin siis radiota tosi paljon ja silloin isoin Radio-ohjelma Suomessa oli NRJ Aamupojat: Anssi ja Renne. Ja he on niinku kyllä jäänyt silleen ja mä koen, että he on jäänyt silleen upeasti historiaan tai silleen, että mun niin kun samaa ikäluokkaa mun kanssa olevat, varmasti nuoremmat ja vanhemmatkin muistaa niinku jotain biisejä, mitä ne on tehnyt niinku siis silleen kauan aikaa sitten ulkoa ja tiedät sä kaikkea tällaista. Niin mä kuuntelin niitä tosi paljon. Mä en varmasti ollut niinku sitä haettua kohderyhmää 12-vuotiaana, mutta mä jatkoin sitä ihan siihen saakka kun mä pääsin opiskelemaan tota tänne Helsinkiin itse, tai Järvenpäähän.

Niin sitten mulla oli jotenkin semmoinen, että se energia minkä ne sai mussa aikaan ja se miten ne vaikutti henkisesti mun ajattelutapaan. Ne nauratti mua ne välillä itketti mua ne kosketti mua eri tavoilla. Sitten mä olin silleen että toi on niinku upein ja ehkä jopa vaikein tapa koskettaa ihmistä koska sä toimit pelkästään sun äänellä, niin siitä se oikeastaan lähti.

00:07:15 Krista

No tästä tulee heti seuraava kysymys, eli onko sulla ollut joku tietty tai onko joku tietty suomalainen henkilö, joka on nimenomaan vaikuttanut, tai on sun semmoinen esikuva? Onko ketään suomalaista?

00:07:29 Veronica Verho

Apua, ihan siis tosi vaikea kysymys, koska, kyllä mä sanon että Anssi Honkanen on ollut niinku tosi iso, koska Anssi niin kun edelleenkin me ollaan samalla työpaikalla. Me ollaan eri kanavilla, hän on Novalla ja mä oon NRJ:llä. Mutta Anssi niinku edelleenkin, me aina välillä sparraillaan toisiamme ja niinku hän kuuntelee mun lähetystä ja kertoo mitä ajatteli siitä. Niin kun tällaisia juttuja. Niin sitten kerran mä, kun Anssi laitto mulle jotain viestiä että, vitsi että oli kyllä hyvä spiikki, niin sitten mä tajusin että että ei ***** että toihan on niinku se mun nuoruuden niinku idoli, toihan on se sama tyyppi. Niinku vaikka koko ajan mä olin tiedostanut sen mutta sitten se niinku jotenkin iskostui mun päähän siinä hetkessä tosi vahvasti. Mä olin silleen, että niinku tän siistimpää ei voi olla. Mutta onhan niitä esikuvia niinku tosi paljon mun mielestä, esimerkiksi se mitä Antti Holma on, on jotain ihan käsittämätöntä. Sitä ei pysty niinku edes selittämään. Että miten miten niinku esimerkiksi Auta Antti -podcastista tuli niin semmoinen suuri ilmiö mitä se oli, ja kuinka surullista olikaan sinä hetkenä kun ne kaikki poistettiin jostain.

No siis Riku ja Tunna ne on semmoisia, mä pystyisin kuuntelemaan niiden tarinoita varmasti siis viikon putkeen, ne on upeita tyyppejä. Niitä esikuvia on tosi paljon.

00:08:55 Krista

No nyt kun sä oot opiskellut niin millainen opiskelija sä olit että ootko sä niinku ollut ahkera vai ootko sä ollut vähän semmoinen että ei oikein kiinnosta vai miten kuvailisit itseäsi?

00:08:55 Veronica Verho

No mä ehkä olin just se jota ei kauheasti kiinnosta. Mutta mä olin myöskin semmoinen niinku jos mietitään koulua semmoisena isona aiheena niin se ei kiinnostanut mua, mutta sitten kun oli oikeasti jotain tehtäviä mitä mä sain tehdä Järvenpäässä oli ne sitten Photariin, 3D:hen, ääneen, kuvaan ihan mihin tahansa. Niin sitten kun mulla tuli semmoinen, että minulle annettiin tehtävä, niin mä olin tosi kiinnostunut siitä, että minä voin sanoa, että että se riippuu kyllä tehtävästä, että ei kaikki ollut. Esimerkiksi kun mun piti tota illustratorilla suunnitella joku pääsiäiskortti, niin mä olin siellä tän viimeinen asia mitä mä haluan tehdä.

Mutta sitten kun mä sain esimerkiksi suunnitella ja koodata nettisivun, niin se oli siis siistein juttu ikinä, ja mä olin niin ylpeä kun mä olin saanut sen valmiiksi. Mulla oli semmoset yksisarvisnappulat siellä mitkä ohjasi eri nettisivuille ja sitten vaihtoi väriä aina kun laitto hiiren siihen kohdalle. Ja sitten itse asiassa mulla tuli mieleen tässä semmoinen muisto kun mä etsin sitten niinku hiirtä. Mä olin nähnyt, että jossain nettisivuilla on semmoisia hiiriä, että kun sä liikutat sitä niin sitten sieltä tippuu jotain glitteriä.

Niin mä sain meidän koulun koneen lukkoon niin että mä olin mennyt semmoiselle nettisivustolle, että yhtäkkiä siihen tuli semmoinen niinku blue screen, ja sitten siinä luki, että mä syyllistyn johonkin pornografiaan ja johonkin eläinpornoon ja niinku kaikkea tällaista. Sitten mä pyysin vaan, mä lukenut sitä sen enempää, mä menin paniikkiin. Mä pyysin opettajan siihen niin ja mä olin silleen että mä en tiedä mitä tapahtui, mä heitin vaan siis niinku koodia sille hiirelle. Ja sitten luojan kiitos se kone ei mennyt siitä rikki tai ei kaapattu mitään kenenkään tietoa mihinkään, mutta näinkin voi välillä sattua.

00:10:55 Krista

Joo tota tota ottaa sut tunnetaan ehkä parhaiten tubettajana jos multa kysytään, niin tuota mikä sai sut innostumaan tubettamisesta?

00:10:59 Veronica Verho

Niin se on ehkä semmoinen juttu, mitä mä oon tehnyt niinku pisimpään. Että nyt tulee sitten 9 vuotta joulukuussa täyteen, siitä kun mä aloitin.

Mikä sai innostuu, no ehkä se, että mä halusin hirveästi sinne, niinku se media-ala niinku lähtökohtaisesti, kaikki osa-alueet siinä kiinnosti mua hirveästi silloin kun mä aloitin 16-vuotiaana. Ja sitten mulla oli niin kova palo siihen, että mä haluan olla se radiojuontaja niin mä ajattelin, että mun pitää niinku aloittaa jostain, pitää haastaa itseni jollain tavalla. Ja sitten mä löysin Sonja Hämäläinen, paremmin tunnettuna varmaan Soikku, niin Soikku teki silloin videoita. Myöskin Eetu Pesonen eli eedspeaks teki videoita silloin niin sitä kautta. Mä katsoin heidän videoita. Mä olin kirjoittanut jotain ihan kämästä blogia joskus, missä oli jotain mun mun kaverin kuvia mitkä oli otettu digikameralla, missä oli patterit. Niin sitten jotenkin kun mä näin niitä videoita niin mä olin siellä toi on se mun juttu, ja sitten mä rupesin kuvaamaan niitä joulupäivänä 2012.

00:12:06 Krista

Tota, miten sä sitten niinku ajattelit että sä haluat radiojuontajaksi... Niin kuvaat videoita, niin onko sinulle itselle luontevampaa olla tavallaan radiossa kun kuuluu vaan sen ääni, vai sitten videolla tai vaikka juontamassa jotain ohjelmaa?

00:12:22 Veronica Verho

Mm, no ehkä epäluontasin mulle on se, että mä oon TV:ssä, koska se on edelleen mulle niin kun tosi uusi alue, missä mä saan olla. Ja koska mä en pysty niinku periaatteessa hallitsemaan mitään muuta kuin vain itseäni siinä kameran edessä, koska mä oon niin tottunut siihen, että mä oon itse aina leikannut mun videot itse kuvannut tiedät sä niinku kaikki on ollut niinku mun, mun juttuja.

Niin se on ehkä ehdottomasti niistä se uusin ja en mä tiedä, en mä käy tässä sanaa epämiellyttävän, mutta ehkä haastavin Radio on haastava siinä mielessä, että nimenomaan siinä on vaan se ääni, että jos mä vaikka puhun sarkastisesti niin kukaan ei näe sitä välttämättä mun ilmeestä ja saattaa ottaa sen silloin totena. Mut videoiden tekeminen on mulle semmoinen leikkikenttä ja siksi mä oon niinku tosi onnellinen siitä, että mulla on niinku myös muita töitä että mä en ole riippuvainen siitä niinku videoiden tekemisestä koska mä teen sinne sitä sisältöä sitten kun mulla on semmoinen inspis.

00:13:20 Krista

Joo, ja tuossa niin kuin media-alassa miettii, niin varmaan aika tärkeätä se, että sä osaat vähän kaikkea, että ei ehkä riitä että osaat vaan puhua vaan sitten just että osaa tehdä videoita tai muutenkin somet, tämmöiset.

00:13:31 Veronica Verho

Siis varmasti. Mä oon miettinyt kyllä tota, että siis nykyäänhän käytetään sanaa hybridivaikuttaja.

Ja se on niinku sellainen, joka tekee sitten kaikkea.

00:13:39 Krista

Hieno sana.

00:13:43 Veronica Verho

Niin ehkä se on tosi paljon yleistymässä. Kyllähän niinku nykyään radiojuontajat, jotka on nimenomaan aloittanut siitä radiosta niin ne on ruvennut tekemään YouTubeen videoita, ja ne on ruvennut tekemään Insta-reelseja, vaikka mitä tuommoista kaikkea. Niin musta tuntuu että se menee vähän kumminkin päin, että niinku täältä YouTube-maailmasta tulee ne ihmiset tekemään vähän niinku perinteistä mediaa, ja ne perinteisen median tyytit rupeaa tekemään sitten vähän semmoista niinku uutta tulemistä.

00:14:09 Krista

Mun täytyy itse samaistua tuohon. Siis mä vihaan yli kaiken, tai siis mä vihaan yli kaiken oikeasti sitä jos joku kuvaa mua, se on ihan kauheeta. Ja mä oon aina miettinyt sen sillain että mä tykkään siitä niin kun ihminen ei näe mua, koska sitten ei voi tavallaan päättää, että okei toi näyttää tolta, tuolla on tuollainen ääni, vaan et nimenomaan se ääni ratkaisee.

Mut siis tää video, mä oon siis tehnyt, tai mä aloitin tekemään YouTube videoita ja ei, ei se oli siis ihan ihan kauheeta oikeasti.

00:14:38 Veronica Verho

Oikeesti?

Mut mä ymmärrän siis tosi hyvin, koska ekaksikin että sä totut omaan ääneen, koska sehän on aina semmonen, et jos niin kun muistellaan niitä aikoja, että kun meillä on ollut semmoiset ihan kalikkapuhelimet ja niillä on pysynyt nauhoittamaan puhetta, niin sit sä saatoit ehkä jopa laulaa sinne, koska sä kelasit että sulla on upea ääni, ja sä voitat kaikki Sing starissa ja sä pääset Idolsiin jonain päivänä. Sitten kun sä kuuntelit sitä jälkikäteen niin sä olit silleen, OK kamalampaa en ole kuullut, tietsä.

Niin siihen pätee vähän sama, mutta musta tuntuu että toi on myös semmoinen asia johon oppii, mutta on myöskin ihmisiä jotka ei välttämättä tykkää olla siinä kameran edessä. Tai haluaa olla siellä takana tehdä sitä niinku NS. Tuotannollista puolta.

00:15:16 Krista

Niin, ja mä luulen että mullakin ehkä siihen vaikuttaa se, että mä oon ehkä sitten epävarmempi silloin kun joku vielä kuvaa mua. Että tavallaan se että jos mä puhun, niin mähän itse päätän mitä mä täältä suustani päästän ja näin että se vaan vaikuttaa.

Onko sulla, tai ootko sä ollut semmoisissa töissä, vaikka puhelin työssä tai tämmöisessä? Ooksä niinku tehnyt mitään asiakaspalvelutyötä tai tämmöistä niinku josta sä oisit saanu sitä kokemusta?

00:15:47 Veronica Verho

No, mä menin töihin ekaa kertaa kun olin 13. Että mä tein aina kesäduuneja, sen 2 ja puoli kuukautta painoin niinku menemään duunia torilla... Siis Turun torilla, ja Rossossa mä oon ollut tarjoilijana ja Amarillossa, ja sitten mä oon ollut Citymarketissa m,ä olin myymässä salaattia siellä. Kyllä mä niinku mä rakastin sitä duunia tosi paljon, nimenomaan sitä asiakaspalvelua. Samaan aikaan vihasin sitä, mutta samaan aikaan mä rakastin sitä. Koska siellähän tuli niinku ne kamalimmat kohtaamiset välillä ihmisten kanssa. Kun otti yhteen... No en mä nyt sano et mä otin yhteen kenenkään kanssa... Että kuinka helposti joku asiakas saattoi pilata oman päivän vaan koska sillä oli oma päivä ja se halusi purkaa sen suuhun, mutta sitten taas että kuinka se niinku asiakkaan hymy saattaisi tarttua tai se niinku ihan pienillä asioilla se teki niinku sen asiakaspalvelijankin päivästä hyvän.

Niin se oli se ehkä missä mä opin sitä. Ja kyllä mä nyt aina leveilen sillä, että silloin kun mä olin Turun torilla töissä sen tota, kesän niin mä sain tittelin että mä olin torin paras myyjä. En ehkä niinku, en mä tiedä niinku tuotollisesti, mutta kuulemma hymyilin aina niin kivasti, niin siksi olin hyvä.

00:17:06 Krista

Tota, mä itse opiskelen media alan ammattitutkinnossa, ja haluan radiojuontajaksi joku päivä. Niin kertoisitko sä vähän että millainen oli se sun polku kohti sitä radiojuontajan pestiä, että haitsä johonkin työharjoitteluun, vai pyydettiinkö sua, vai mistä kaikki lähti?

00:17:27 Veronica Verho

Kaikki lähti siitä, että mä oon ensimmäisen kosketuksen saanut radioon kun mä olin Yle X:llä. Ja mä opiskelin toista vuotta ja mä olin harjoittelijana siellä. Mä pääsin näkemään silloin tosi paljon. Mä näin aamun, iltapäivän, illan, mä näin viikonlopun. Varmasti ihmiset siellä talossa on niin kun vaihtunut tosi paljon, mutta silloin ne jotka oli mun kanssa, niin ne tarjosi kyllä niinku parhaimman mahdollisen kokemuksen niinku siitä.

Ja mut otettiin lähetyksiin välillä mukaan. Se oli niinku tosi jännittävää. Mä muistan, että Alma Hätönen ja Jenni Poikelus juonsi silloin iltapäivällä yhdessä. Ja ne pyysi mut sinne ottaa niinku yhen uutisen. Ja mä olin ihan silleen ei ***** , tää on niinku jännittävin asia mitä mä oon ikinä tehnyt, ja aivan tärkein käsin... Vitsi kun mä en muista enää mistä mä oon puhunut, mutta se oli mun mielestä joku aihe joka liittyi mummoihin, saattoi olla.

Sitten mä tein demon sinne jossain vaiheessa, mut pyydettiin tekemään semmoista sunnuntai spesiaali ohjelmaa Alma Hätösen kanssa kun Tubecon tuli silloin tonne Hartsulle. Tubecon on semmoinen tubettaja tapahtuma, niin sinne tehtiin semmoista spessu lähetystä, ja sitten se niinku loppui. Ja sitten mä itse asiassa nyt kun mä rupesin muistelemaan tätä, mä sain itse asiassa työtarjouksen sieltä, että mä olisin tullut tekemään niinku somea sinne X:lle. Mutta koska mä olin vasta toisella vuodella, niin sitten se oli se mihin tää koko homma kaatui. Ja mä muistan sillon hyvin kun mä ajattelin, että tää tää mun ura oli tässä. Että mä sain sen työtarjouksen ja nyt mä en pystynyt niinku suostua siihen, mun ura oli tässä.

Sitten sen jälkeen mä pääsin Radio Helsingille juontamaan semmoista Laser mehu -ohjelmaa semmoisen DJ:n kanssa ja sitten se oli niinku tosi random. Laser mehu oli, ja on edelleenkin niin kun biletapahtuma, vähän niin kuin DJ-ilta. Ja sitä markkinoitiin ihan loistavalla tavalla, koska Tinder oli noussut Suomessa vasta niinku isoksi jutuksi, niin Laser mehu... Siellä oli niinku profiili. Ja jengi oli aina silleen että mikä tää Laser mehu juttu on, koska ei lukenut mitään päivämääriä, ei ollut mitään eventtejä, ei ollut mitään. Niin se oli nerokas. Ja se kun mä olin siellä Radio Helsingillä sen ajan mitä mä ikinä olin siellä, niin se oli perjantaisin, ja se oli niin kun niin jännittävää, mutta sitten koska sielläkin oli semmoinen tietysti se punainen valo, että kukaan ei saa tulla studioon niin niin sitten että oppi siitä, että kun ollaan livenä niin siitä jännityksestä pois niin se oli kyllä iso juttu.

Sitten sen jälkeen mua pyydettiin demottaa NRJ:lle. Mä kävin itse asiassa muutamassa ohjelmassa. Mä kävin demottaa silloin kun Viki ja Köpi juonsi vielä NRJ:n aamua, että musta olisi tullut niitä side kick. Sitten mä kävin demottaa yksin siellä eli tekee... Jos joku ei tiedä mikä demo on, niin tekee semmoisen ns. feikki radiolähetysten, missä sitten sun tuottaja tai ohjelmapäällikkö voi katsoa että miltä sä kuulostat. Ja sitten mä kävin demottaa vielä Janne Lehmosen kanssa, joka nykyään juontaa siis Bassoradio aamua, niin hänen kanssaan. Ja sitten meistä tuli yhtäkkiä NRJ:n aamu, neljä vuotta sitten suurin piirtein.

00:20:53 Krista

Mua hei kiinnostaa tosi paljon, että minkälainen sun ensimmäinen lähetys oli?

00:20:59 Veronica Verho

Mä oon miettinyt monta kertaa, että onkohan siitä tallennetta. Toivottavasti ei. Ettei mun tarvitse ikinä kuulla sitä jälkikäteen, koska se on varmaan ollut tosi suurta räpeltämistä, ja mä en ole varmaan sinä päivänäkään, koska juonnettu just aamuu. Mä en todellakaan ole mikään aamuihminen niin kuudeltahan aloitettiin ja kymppiin saakka mentiin. Mitäköhän aiheita mulla on siellä ollut...

Mutta mun ensimmäisen lähetysten jälkeen niin mä oon saanut mun elämäni ensimmäisen paniikkikohtauksen. Ja se tapahtui siis niin, että me kun me juotettiin sitten Lauttasaarella, missä me entinen toimisto oli, niin siellä oli myöskin Radio nostalgia ja oli tällainen viikkopalaveri, kaikki kokoontuu siihen, vähän juhliitaan sitä, että meillä on nyt uusi aamu ja näin. Ja sitten yhtäkkiä se adrenaliini vaan purkautui, ja mun sydän rupesi hakkaamaan niin kovaa, että mä nousin kesken palaverin vaan pystyyn ja sanoin, että mulla on nyt semmoinen olo että mä kuolen. Ne oli niinku ne sanat mitkä mä sain mun suusta, siis silleen kuinka dramaattisesti voi vaan tulla uuteen työpaikkaan. Mutta se oli vaan niin se hetki mitä mä tunsin. Ja sitten mä juoksin vessaan, ja Katja Ståhl juoksi mun perässä, joka on ikuisesti mun pelastava enkeli. Ja sitten se vaan sanoi mulle että kuule se on varmaan paniikkikohtaus, että se on täysin normaalia, että sä oot aikamoisen rutistuksen tehnyt äsken. Niin siitä päivästä ollaan tultu aika pitkälle, ettei mua enää niin paljon jännitä tehdä lähetystä kuitenkaan.

00:22:24 Krista

Onko sulla jotain toista tarinaa tai mikä olisi jännittänyt sitten yhtä paljon, tai melkein?

00:24:46 Veronica Verho

No en mä tiedä, jopa ehkä jännitti 10 kertaa enemmän, mutta siihen mä en ihan reagoinut niin dramaattisesti. Sehän oli kyllä Possen eka lähetys, missä mä olin mukana. Öö, koska mulla oli pitkään semmoinen fiilis sillä viikolla, että mä en tiedä yhtään mihin, mitä mä teen. Mulla oli koko ajan semmoinen fiilis, että mä en tiedä yhtään mitä mä teen.

Ja kun Posseja tehdään, niin torstaisin oli aina suunnittelupalaveri missä käydään käsikirjoitus läpi ja mitä tapahtuu ja mihin aikaan ja missä järjestyksessä kaikki menee.

No sitten mä sain sitten vähän kiinni, mutta jengihän oli tehnyt sitä jo, mitä 6 kautta, niin niillä oli tosi selkeä skripti siitä, että miten tää niinku toimii. Ja se porukka joka Possee tekee niinku tuotannosta saakka, on ihan uskomattoman upeita ihmisiä. Koska ne niin kun tosi paljon niinku nosti mua ja oli silleen että sä pystyt tähän näin että tiedätkö sä et, sä kuole tähän... Nimenomaan mikä on se mun traagisin pelko aina.

Ja se miten nerokkaasti ne oli tehnyt sen, koska siellä tuli sitten yllätyksenä... No ensiksi mä sain sitruunahappo suuhun kun mä tein alkujuontoo, ja sitten sen jälkeen mä haastattelin Pekka Strangia, tota Viivin kanssa. Ja siinä tehtiin mulle yllätyksenä siis tämmöinen... Sätkyokaksikin sitä voi kutsua, eli mä en saanut puhua enää mitään, mitä mun korteissa luki tai mun päässä oli, vaan mä puhuin vaan ja ainoastaan sen mitä Jaska ja Kalle sanoi mulle. Ja se löytyy löytyy mun mielestä YouTubesta se haastattelu, jos jos kukaan ei siellä ei ole nähnyt sitä, tai joku ei ole nähnyt sitä. Siinähan tapahtui kaikki se mitä mä olin pelännyt koko ajan, mä unohdan kysymykset, mä unohdan sen haastattelijan nimen. Mä puhun ihan täyttä niinku potaskaa sille koko ajan, se kaikki tapahtui. Ja nimenomaan ei siitä niinku mun lähdöstä, ja sitten kun Pekka Strang tiesi tästä, niin se oli vielä mukana siinä, ja sitten teki siitä jutusta vielä kamalamman, koska hän sanoi esimerkiksi: tää on paskin haastattelu missä mä oon ikinä ollut. Ja mä mietin vaan päässäni koko ajan, koska mä en voi sanoa mitään mun omia ajatuksia, niin mä mietin päässäni vaan että kuule Pekka, niin munkin mielestä on paskin haastattelu minkä mä oon ikinä tehnyt.

00:24:54 Krista

Mikäs sitten olisi semmoinen paras tai ikimuistoinen saavutus sun uralla?

00:25:00 Veronica Verho

No kyllä varmaan hienoin oli se kun mä voitin Radiogaalassa Vuoden radiojuontaja -palkinnon. Musta tuntuu että se oli hienoa sen takia, että Jaajo Linnonmaa oli voittanut sen niin monta vuotta putkeen ja kaikki tiesi, että no koska se on tehnyt niin pitkään, se on niin hemmetin lahjakas tyyppi, se todellakin ansaitsee sen. Mä oon kyllä sitä mieltä että kaikki jotka siellä on ehdolla ansaitsee sen. Niin sitten, koska se oli ehkä ollut niin ennalta arvattava monta vuotta putkeen, niin sitten se yllätti kyllä minut ja varmasti myöskin monen monen muun että se palkinto tuli mulle. Ja ehkä mikä siinä oli niinku hienointa ja ikimuistoisinta oli se, että mä ajattelin silloin kun mä olin siellä lavalla... Perus en muista siitäkään mitään, eikä johtunut siitä niinku alkudrinkeistä tai skumpista vaan siitä että mua jännitti niin paljon. Ehkä oli se että vitsi, että tää on niinku osoitus nuorille tyypeille siitä että me niinku pystytään tähän.

00:26:10 Krista

Kyllä. Tota, no sun elämä on varmaan muuttunut julkisuuden myötä jonkun verran, niin ooksä niinku kokenut tavallaan, että onko sun ihmissuhteet kärsinyt tai päättynyt tai..?

00:26:23 Veronica Verho

No kyllä varmasti jotkut ihmissuhteet on päättynyt niinku ihan senkin takia. Mä oon sieltä Turusta kotoisin, ja sitten jos miettii jotain mun teiniaikoja, vaikka että mitä ystäviä mulla on ollut niin moni niistä ystävyysuhteista on silleen kariutunut tai ne ei ole niin sellaisia mitä ne oli silloin. Että edelleenkin Instagramissa mä juttelen tyyppien kanssa, kenen kanssa mä oon ollut kaveri joskus 12-13 vuotiaasta saakka, mutta ei se ole, se side ei ole samanlainen enää. Ja vaikka sitä kuinka yritettäisiin aina silleen, että no nähdään nähdään... Tää on niin perus suomalainen, että no pitäis käydä kahvilla ja no ei sinne kahville ikinä mennä, vaikka niinku oikeasti ihan koko sydämestään sitä haluaisi, mutta ei ole just välttämättä sitä aikaa siihen niin. Niin ne on varmasti muuttunut. Mut mä en sitten taas tiedä, että onko se sen julkisuuden myötä, koska ihan samalla tavalla se on ihan sama missä ammatissa sä oot, niin on ihmissuhteita jotka niinku iän myötä kariutuu. Että ne on varmasti sellaisia mitä olisi anyway tapahtunut, koska mä muutin kuitenkin tosi nuorena uudelle paikkakunnalle ja sitten tuli uudet ystävät, ja sit tuli opiskelijakaverit ja kaikki tuollaiset niin se olisi voinut ehkä tapahtua muutenki.

00:27:38 Krista

Miten sitten tommoinen kateus? Ootko sä huomannut semmoista niinku lähipiirissä, tai koetko sä sen tai saatko sä niinku vaikka palautetta, tai negatiivisia kommentteja jonnekin instagramiin tai muuta?

00:27:53 Veronica Verho

Joo no saan, jos sen nyt kiteyttää niin saan. Ja mä oon kyllä semmoinen, että mä triggeröidyin niistä aina. Ja nyt just vähän aikaa sitten mä poistin taas Jodelin, joka on siis semmoinen hyvin yleinen keskustelupalsta, missä keskustellaan ihmisten elämästä ja julkisuuden henkilöistä, siellä on omat omat keskustelunsa. Mä huomaan, että se on tosi myrkyllistä mulle, öö koska mä ruoskin itseäni siitä ihan hirveästi, vaikka sillä nyt ei pitäisi olla mitään merkitystä, mitä joku tuntematon ihminen minusta ajattelee esimerkiksi. Tai jos joku on sitä mieltä, että mä oon sanonut jonkun sanan väärin tai toiminut väärin tai näytän joltain niin ei sen pitäisi olla mitään merkitystä kenellekään muulle. Ja sitten siinä ehkä just tommoisilla keskustelupalstoilla unohtuu se, että puhutaan niinku ihmisestä, joka saattaa lukea lukee ne asiat. Mutta sielläkin kyllä ollaan käyty hyvää keskustelua niinku siitä vaikka mielenterveydestä, että miten joku saattaa vaikuttaa tosi paljon, että niinku kannattaisi niinku muistaa se.

Mutta juorut on niin semmoinen vanha juttu. Siis niinku juoruja on ollut aina. Juorulehti on ollut aina ja sehän on semmoinen mikä ihmisiä oikeasti kiinnostaa. En mä sano silleen, että ei mua kiinnosta niinku yhtään avaa Seiska-lehteä. Kyllähän mä niinku plärään sen joka ikinen torstai läpi duunissa, niinku ihan työni takia, mutta senkin takia että kyllä mua kiinnostaa. Vaikka mä tiedän, että joskus 50-90% saattaa olla ihan skeidaa tai niinku suurennettua mitä siellä on, mutta sehän on se mitä niinku ihmiset lukee siellä kampaajalla aina, ja se kiinnostaa. Niin kyllä niitä negatiivisia kommentteja tulee myöskin ihan suoraan, ja mä kyllä tykkään vastata niihin, ja yleensä silloin se keskustelu lähtee aika hyvin käyntiin, koska ihmiset saattaa tosi nopeasti pyytää anteeksi tai sanoo, että no, mä ilmaisin tän vähän väärin.

00:30:01 Krista

Muistatko sä mikä olisi semmoinen viimeisin kommentti minkä olet saanut, ja mitä sä luulet että mistä toi johtuu niinku miksi ihmiset puhuu tai juoruilee? Mä en ainakaan jaksaisi nähdä vaivaa, että meen jonnekin vauva.fi palstalle tiedätkö juttelen susta. Niin että mä mietin vaan, että millainen elämä ihmisillä oikeasti on?

00:30:19 Veronica Verho

Niin ja sitten mä mietin kanssa sitä, että miten... Ja ehkä tulee kasvatuksesta tai myöskin siitä, minkälaisessa maailmassa me eletään nykyään. Että jos mulla tulee semmoinen, niin kun mieleen joku vaikka joku julkisuuden henkilö, joka on mun mielestä toiminut väärin, niinku oikeasti selkeästi väärin, ja miksi se tekee noin, tai miksi se nostaa tota firmaa, kun niitten arvot on niinku ihan täyttä skeidaa. Niin en mä, mä en kyllä kirjoita sitä mihinkään. Mä saatan soittaa mun kaverille vaan silleen, tiedätkö mun on nyt pakko sanoa tää sulle, vaikkei tää kiinnosta ketään, mutta mun on pakko avautua tästä näin. Että koska mulla on kuitenkin se ajatus siitä, että no vitsi se ihminen saattaa lukea sen, ja sitten se asia ei ole oikeasti sen omassa elämässä mennyt niin, että kaikki on niin mustavalkoista. Ja niin kun tommoisia viivoja on tosi vaikea vetää suoriksi tuollaisissa asioissa.

Mutta no ehkä yksi viimeisimpiä mitä tuli, oli sellainen, että joku mimmi laittoi mulle viestin, että hei että oon seurannut sua tosi pitkään, ja oot tosi ihana ihminen, mutta että nykyään muistutat paljon enemmän henkilöä x, joka oli myöskin joku tämmöinen videobloggaaja. Koska sanot "Joo vaiks". Tai tiedätkö niinku, että mä niinku sanoin jotain samaa niinku sanaparia, mitä tää toinen käyttäjä jossain omassa podcastissaan tai videoissaan. Mä sanoin että, tai vastasin tällä henkilöllä, että kun kyseessä on niinku 2 sanaa mitä joka ikinen ihminen käyttää niinku päivittäin, niin se ei välttis tee musta niin kun toista ihmistä, tai sitä että mä yritän matkii... Tai yritän olla joku toinen. Ja sitten hän niinku lisäsi siihen viestinsä perään, että "Hei ole vaan rohkeasti oma itsesi."

00:32:10 Krista

Ja ootko sä ollut?

00:32:12 Veronica Verho

No kyllä mä pyrin siihen, että niinku se että jos mä käytän jotain "joo vaiks", tai joo, miten ikinä se sitten menikään. Niin se ei mun mielestä niin kun ei muuta mun persoonaa, tai sitä että olisinko mä sitten oma itseni. Mutta siinäkin me käytiin sitten hyvää keskustelua ja mä sanoin, että... Mulla oli ollut muutenkin siis ihan ***** päivä ja sitten nehän triggeröi mua silloin vielä enemmän. Niin mä vastasin hänelle, että tiedätkö sä, että vaikka mä tiedän, että sä et tarkoita tällä pahaa, mutta kun mulla on ollut huono päivä, mitä varmasti sullakin on, niin silloin kun joku ihminen jota sä et tunne yhtään tulee sanoo sulle, että "Ole vaan kuule rohkeasti oma itsesi", ja sä oot jakanut sun elämää 9 vuotta todella avoimesti, ja pelännyt niinku henkesi puolesta, että mitä mä jaan tonne ja miksi mä oon kertonut näitä asioita, vaikka ne yleensä niinku tuo tosi paljon hyvää, jos kertoo rankoistakin asioista. Että se saattaa kiukuttaa, että miten niinku tommonen joku sanapari voi niinku olla tommonen juttu, mutta se on niinku semmoinen jälkimmäinen mikä mulla tulee mieleen, että mulle tuli siitä viestiä ja sitten käytiin hyvä keskustelu tästä aiheesta, ja sitten hän pahoitteli ja oli silleen, että ehkä hän ilmaisi sen vähän niinku väärällä tavalla.

00:33:27 Krista

Mä oon itse miettinyt sitä, että oon, voin myöntää rehellisesti, että olen sortunut niinku esimerkiksi kavereille haukkuu jotain julkisuuden henkilöä nuorempana ja mä ymmärsin jossain vaiheessa, että mistä se johtuu, niin mä oon ollut vaan kateellinen, että mä oon kateellinen siitä, että se toinen ihminen on menestynyt ja mä en ole saanut omasta mielestä niinku mitään aikaiseksi. Tai sit mä oon ollu kateellinen että se on ollut niin kaunis ja mun mielestä mä en oo ollu. Niin mä sanoisin, että varmaan suurimmaksi osaksi tuommoiset johtuu siitä, että ihmiset on vaan kateellisia, tai tyytymättömiä omaan elämään ja sitten täytyy niinku etsiä muista sitä semmosta.

00:34:00 Veronica Verho

Joo mä ymmärrän kyllä mitä tarkoitat, ja varmasti on niinku nuorempana sortunut niinku tuohon samaan. Ja mä kyllä just oon monesti miettinyt sitä, että ehkä tulee jopa pahamieli siitä, että kun joku kirjoittaa jonkun niinku kommentin missä niinku haukkuu vaan sen ihmisen persoonaa tai tapaa elää. Että mistä se niinku kumpuaa? Että se ei niinku voi olla normaalia, että joku ihminen haluaa olla niin kun... Tai, että sen luonteenpiirre on se, että se haluaa vaan olla niinku ihan äärettömän negatiivinen ja haukkuu jotain ihmistä mitä se ei edes tunne ollenkaan.

00:34:36 Krista

Niin, ja kuka jaksaa nähdä vaivan että ottaa sen puhelimen käteen ja kirjoittaa sinne se Instagram viestin?

00:34:42 Veronica Verho

Niin ja mitä hän ehkä saa siitä, se on niinku ehkä se suurin kysymys.

00:34:46 Krista

No ei varmaan mitään.

00:34:47 Veronica Verho

Niin tuliko sulle nyt parempi fiilis tästä?

00:34:52 Krista

Onko sulla ollut, tai onko sulla niin kun tullut tuota julkisuuden myötä ulkonäköpaineita, koska nykyäänhän nää on niinku tapetilla, tai puhutaan näistä asioista. Niin ootko sä niinku kokenut, että julkisuus on enemmän sitten vaikuttanut, että sä mietit että miten sä pukeudut tai meikkaat tai..?

00:35:10 Veronica Verho

No siihen se ei ole välttämättä vaikuttanut, koska mä oon videoilla aina... Mä herään just niinku silleen niin vain niinku aidosti, ja ei konkreettisesti alasti, mutta niinku silleen, että että sen niinku aidomana sä et ihmistä voi nähdä kuin sä just heräisit sängystä.

Niin semmoisia asioita mä oon niinku tosi vähän miettinyt ja ehkä se on ollut sitä, että mä oon aloittanut silleen että mä oon jotenkin aina ollut ihan fine että mä näytän välillä... Mä kuvailen itseäni välillä että mä näytän perunalta vaikka mä en niinku tarkoita sitä silleen että... Se ei ole niinku kiertoilmaus sille, että mä haukuin itseäni jotenkin rumaksi vaan silleen, että välillä näyttää vähän siltä, että no ei ole jaksanut hirveästi panostaa ja näin. Mutta kyllä ulkonäköpaineet sekin on niinku jännä aihe siinä, että ulkonäkö... Tämmöiset trendit muuttuu tosi paljon, että silloin on kun mä oon ollut nuori, niin semmoinen ehkä niinku suuri trendi oli... Mä katsoin tosi paljon jostain Tublerista kuvia missä vaikka oli niinku tosi hoikkia jotain malleja tai niinku että luut näkyy näky läpi. Se oli ehkä semmoinen niin kun, minkä mä koin tosi suureksi pääaineeksi itselleni ja mä muistan että silloin se vaikutti mun ajattelutapaan tosi paljon. Ja sitten esimerkiksi nyt on upeata, että se trendi ei välttisi, tai että se trendi on... Ehkä en mä tiedä terveempään suuntaan, se on vähän ehkä väärin sanottu. Mutta ehkä niinku enemmän tuodaan sitä ilmi mistä mä oon siis onnellinen, että kaikki kehot on tosi erilaisia, ja se on ihanaa että ne kehot on upeita on minkä kokoisia tahansa, ja minkä mallisia tahansa, tai on arpia ihan missä tahansa. Niin se on niinku semmoinen mistä mä saan tosi paljon onnea ylipäättäen.

00:37:06 Krista

Mua kiinnostaa hirveästi, kun sä oot nyt saavuttanut kuitenkin aika paljon ja sä oot nuori niin minkälaisia tulevaisuuden haaveita sulla on? Niinku työn, ja vapaa ajan tai mitä nyt ikinä haluatkaan kertoa niin.

00:37:21 Veronica Verho

No, kyllä mun niinku haaveet on TV-puolella tosi paljon, ja myöskin radiossa että koska mä koen että se videoiden tekeminen on mulle semmoinen vapaa leikkikenttä, niin mä voin sitten, jos mulla on joku haave niin mä toteutan sen saman tien. Niin ehkä mun haaveet on haastaa itseäni enemmän TV-alalla päästä juontamaan jotain ohjelmaa, joka on mulle lähellä sydäntä.

00:37:49 Krista

Mikä sellainen on?

00:37:50 Veronica Verho

No mähän aina hehkutan Koko Suomi leipoo-ohjelmaa. Mä rakastan sitä. Se on niinku maailman positiivisin ja iloisin ja semmoinen hyvän mielen ohjelma, ja se tuo mulle paljon onnea ja sitten ihan samalla tavalla niinku Posse on semmoinen suuri suuri rakkaus ollut aina. Ihan niinku siitä päivästä saakka, kun se alkoi kuin siihen, että mitä me tehtiin viime kaudella. No sitten mä, mä ja me mun puolison kanssa haluttaisiin hirveästi koira, silleen jos menee yksityiselämän asioihin. Ja sitten mä haaveilen omakotitalosta jossain keskellä siis landee. Siis herranjumala, jos mä oisin kuullu 5 vuotta sitten itseni sanovan näin, niin mä olisin nauranut maha kippurassa lattialla. Mutta siis, niin ne asiat vaan muuttuu ja haaveet muuttuu. Mutta joo kyllä mä haaveilen siitä vanhasta omakotitalosta.

00:38:44 Krista

Mutta ei toi siis huono oo. Mähän olen itse kotoisin Pöljältä. Mä en tiedä tiedätkö missä se on.

00:38:48 Veronica Verho

Öö en tiedä, mutta aivan ihana nimi paikkakunnalla.

00:38:51 Krista

Joo kun sä sanoit sitä että sä halusit suureen kaupunkiin Helsinkiin, niin Pöljällä on 2000 asukasta, ja mä asuin ensimmäiset 18 vuotta siellä, jonka jälkeen mä lähdin Seinäjoelle.

00:39:01 Veronica Verho

Okei no mut sehän on ollut sulle sitten suurkaupunki.

00:39:04 Krista

Se on ollut mulle, joo, kyllä kyllä. Mutta tuota semmoinen kysymys mulla olisi vielä, että että mikä olisi niinku sun neuvo, tai vinkki, tai tärkein muistettava ominaisuus tai asia kohti sitä unelma-ammattia?

00:39:23 Veronica Verho

Nää on varmaan ihan hirveitä kliseitä, mitä mä niinku täältä lauon seuraavaksi, mutta uskominen siihen mitä tekee. Kuulostaa niinku hyvin simppeleiltä, mutta niinku lähtökohtaisesti ehkä vaikein asia, minkä mä oon kohdannut se että sä niinku sanot itsellesi että sä pystyt siihen niin. Koska sitten niinku varmasti myöskin itse tiedät, että sitten kun sä menet johonkin tilanteeseen, joka saattaa olla sulle suuri haaste, ja sitten jos sä oot jo siinä silleen, en mä pysty tähän, niin et sä kyllä sitten et sä tule pystyy siihen niin. Ja sitten kun sun midsetti on jo niinku niin negaatio, niin niin et sä pysty siihen. Ja oon tehnyt ton monta kertaa. Ja ehkä mun luonteessa on ollut myöskin se, että mä menen vähän niinku läpi harmaan kiven niin kun aina sanotaan, että jos se haave on ollut niin suuri niin sitten vaan niinku pitää päänsä. Ja semmoinen ystävällisyys, ja se, että sä kuuntelet myöskin muita, on ne sitten tehnyt 10 vuotta sua enemmän 10 vuotta sua vähemmän. Ei siellä ole mitään merkitystä miltä alalta ne on, niin kuuntele ja opi.

00:40:31 Krista

Mikä sun mielestä on sitten niinku parasta media-alassa? Onko se niinku työporukka vai onko se että sä saat olla oma itsesi vai..?

00:40:40 Veronica Verho

No, sekin. Molemmat noista, mutta ehkä media-alan on niinku monimuotoisuus, että kuinka laaja se on. Mähän oon tehnyt, niinku vaikka mä sanon että mä oon tehnyt media alalla monia asioita, niin mä oon tehnyt murto-osan siitä mitä media-ala kattaa. Siellä on nimenomaan se digitekeminen, kaikki graafinen suunnittelu, koodaaminen. Siellä on niinku satoja ja tuhansia asioita, mitä mä en ole vielä päässyt tekemään. Toinen niistä on vielä unelmana mitä mä haluan tehdä, niinku tän alan parissa, mutta just se että se on niin monimuotoinen.

00:41:20 Krista

No, jos me puhutaan nyt sitten vielä mediaaalasta, niin kuinka paljon semmoisella verkostoitumisella on sun mielestä merkitystä vaikka työn saamisessa?

Että ajatellaan nyt, että mä haluaisin itse päästä työharjoitteluun radioon, niin vaikuttaako ne suhteet, että kuinka paljon vai onko se sitten vaan kuitenkin enemmän se persoona?

00:41:39 Veronica Verho

No kyllähän ne suhteet vaikuttaa, mutta se ei ole pelkästään media-alalla. Mä huomasin ihan silloin, kun mä pääsin Turun torille töihin, niin mä en olisi päässyt sinne ilman suhteita. Että mun silloinen isäpuoli oli K-marketissa töissä, ja niinku sitä kautta mä sain sitten sen suhteen ja menin niinku työhaastatteluun sinne Turun torille juomaan kahvia. Että kyllä media-alalla niinku pätee ihan samat säännöt, mut silti mä en koe että se on semmoinen asia, että se minkä pitäisi painaa alas. Että jos sä nyt oot jostain pieneltä paikkakunnalta, jos sä et ole saanut luotua niitä suhteita, niin ei sen pitäisi olla mikään kynnyskysymys, koska sä kyllä pystyt niinku luomaan. Saattaa vaatia sulta enemmän duunia, mutta silloin kun mä oon Turusta tullut Helsinkiin, mä en ole tuntenut ketään. Siis mulla oli yks ystävä täällä, ja sitten lähtökohtaisesti kaiken sen ajan mitä mä muuten olin siinä elämänvaiheessa niin vietin yksin kotona ja höpöttelin kameralle. Että se polku on ollut pitkä, eikä mulle ei ole koskaan tuotu kultatarjottimella, silleen no niin, tutustu tähän verkostoon ja saatat saada työpaikan.

00:42:54 Krista

Tota... Miks mä sanon aina "tota"?

Onko sulle koskaan tullut, tai sanoitkin tossa aikaisemmin että on tullut semmoisia fiiliksiä joskus, että no haluaisi vaan luovuttaa, niin miten sä oot niinku päässyt siitä yli, että sä et ole vaan sitten niinku luovuttanut? Koska mä itse oon ollut semmoinen ihminen ensimmäiset 26... 25 vuotta, että mä oon ollut silleen, että mä aloittanut jonkun, ja sit mä oon ollu silleen en mä ole tarpeeksi hyvä tässä, että ei mulla näköjään ole tarpeeksi intohimoa tehdä tätä, tätä, ja tätä, ja sitten mä oon lopettanut sen niin.

Kun sulle tulee semmoinen hetki niin miten sä oot niinku päässyt siitä?

00:43:33 Veronica Verho

No mä oon hyvin tunteilla eläjä kyllä. Me käytiin hyvää keskustelua mun puolison kanssa eilen illalla siitä juuri, että miten erilaisia ihmisiä me ollaan, että kun mä oon niin... Et kun tulee joku tunne niin se on mulle maailman suurin tunne, ja mä oon joskus jopa epäillyt itselläni semmoista erityis niinku herkkyyttä ja sitten toinen on taas niin kun niin rauhallinen, ja semmoinen niinku rauhan tyysija koko ajan niin siinä on kyllä ollut opettelua meilläkin yhteisessä. Kyllä se tunteella meneminen on ollut helposti just sitä, että sitten mä heitän hanskat tiskiin ja vaan silleen, mä en jaksa tehdä. Mutta sitten saattaa olla että mä oon 5 minuutin päästä silleen, ei kun täältä vielä nouseaan. Ja kyllä, kyllä se niinku, että pitää antaa myös niille tunteille tilaa että sä saat luovuttaa, koska silleen että mistä sä nouseet jos sä koskaan käy siellä niinku alhaalla. Kyllä se on niinku tahdonvoima, ehkä mistä sen niinku saa.

00:44:31 Krista

Ja siis, siis monihan pelkää epäonnistumista... Itsekin. Mä oon siis tatuoinut mun käteen joskus 18-vuotiaana mun ensimmäisen tatuoinnin, ja mä otin niin kun suomennettuna tällaisen lauseen, että älä koskaan anna epäonnistumisen pelon tulla tiellesi.

00:44:44 Veronica Verho

Mutta toihan on hyvä.

00:44:45 Krista

Joo se on hyvä, mut mä halusin pitkään poistaa sen, koska mä otin sen silloin niinku sen takia että OK, mä haluan näyttelijäksi, niin mä haen ja mä en luovuta. Ja sitten mä vasta nyt niinku tajusin, että helveti enhän mä nyt sitä poista. Et kyllähän se niinku on, siis se on jostain syystä niinku tuossa kädessä se teksti tai niinku auttaa tavallaan muistaa. Niin silloin kun mä luovutin mun teatterikorkeen ensimmäisen vaiheen pääsykokeissa, ja en päässy siihen kakkosvaiheeseen, niin minulla oli niinku valmiina se plan b, että mä lähden opiskelemaan sitten yrittäjyyttä, tradenomiksi.

Niin onko sulla ollut mitään tällöistä vaihtoehtoa koskaan?

00:45:25 Veronica Verho

Öö, on mulla on ollut b, ja se oli ehkä niinku pitkään ravintola-ala, että niinku aivan eri suuntaan. Ja se on ehkä ollut semmoinen... Aina sanotaan, että suutarin lapsella ei ole kenkiä, mutta kun on mun vanhemmat on molemmat käynyt siis Ravintolakoulu Perhon, joka sijaitsee sitten Helsingissä. Niin mun mielestä se oli tosi luontainen, ja se että mut otettiin aina keittiöön silleen mukaan. Musta on tosi paljon lapsuuskuvia, missä mä seison siinä lieden vierellä, niinku tuolin päällä auttamassa iskää ja äitiä kokkailemassa. Niin se oli ehkä semmoinen tosi luontainen. Ja itse asiassa kun mä kävin vielä tällöisen koulun kuin Ammattistartti, tai mä kävin siis Turussa Aninkaisissa, koska mä en päässyt silloin ekalla vuodella opiskelee, ja mä en halunnut olla niinku silleen tekemättä mitään vuotta. Niin siellä se ravintolakoulu opettaja sanoi mulle, että jos sä vaihdat niin vaihda tänne, Mutta mulla on niinku nyt selkeä suunnitelma ja mä menen nyt sitä kohti ja onneksi menin.

00:46:35 Krista

Onko sulla itsellä... Mulla tulee nyt hirveästi näitä kysymyksiä, mutta onko sulla itsellä niinku semmoinen ajatus, että jos jossain vaiheessa vaikka media-alan työt loppuis, sä et sitten saisikaan töitä, niin olisitko sä valmis tekemään jotain ihan muuta?

00:46:51 Veronica Verho

Se varmasti niinku tietysti, kun päästäisiin siihen tilanteeseen niin sitten mä saattaisin ehtiä jotain muuta. Mutta mä en tiedä vielä että mikä se olisi. Mun mielestä se on ihanaa, että esimerkiksi Antti Tuisku on hyvä esimerkki siitä, että se samalla on niinku Suomen suosituin pop artisti, ja ihan loistava juontaja. Ja se on ihan sama mihin se menee, niin se on niinku siinä ihan helvetin hyvä, Mutta sitten samaan aikaan hän opiskeli oliko se urheiluohjaaja vai vai tällöinen kouluttaja, tai mikä mikä se ammattinimike onkaan. Niin mun mielestä toi on niinku hyvä esimerkki siitä, että tommoisia juttuja voi tehdä. Sä voit opiskella myöhemmin... Jos mä haluaisin vaikka nyt olla vaikka se ravintolakokki, niin mä voin tehdä sen sitten myöhemmin.

00:47:36 Krista

Niin ja sittehän sä voit tulla tänne opiskelemaan.

00:47:36 Veronica Verho

Nimenomaan, nimenomaan. Jos mulla tulee semmoinen intohimo niin kaikki ovet ovat auki.

00:47:43 Krista

Ja ja siis musta tuntuu, siis mä oon itse 28 vuotta ja mä oon tradenomi, ja mä oon sitten käynyt lukion. Niin tuntuu, että tosi monella ihmisellä on niinku kynnyskysymys lähtee vaikka tän ikäisenä enää opiskelee ja aloittaa niin sanotusti alusta ja musta se on tosi harmi. Koska sitten siinä menee hukkaan sitten, jos sä oot oikeasti lahjakas jossain tietyssä, niin ei välttämättä halua lähteä vaihtamaan tai pysytään siinä niinku entisessä työpaikassa vaan kun on ne kesälomat, ja on sitä, tätä ja tuota.

00:48:11 Veronica Verho

Niin juuri näin. Ja siis kyllähän jopa mä koen, että niinku 16-vuotiaalle on ihan hirveä paine, niinku yhtäkkiä tietää mitä sä haluat tehdä sun koko loppuelämän. Ja se on niinku ehkä semmoinen ajattelutapa mitä mullekin puskettiin, silloin vielä kun mä oon ollu 16-vuotias. Mutta esimerkiksi no sitten toinen hyvä esimerkki on mun äiti, joka oli siis niinku vaatealalla vaatebisneksessä, muotialalla mukana niinku todella monta vuotta elämästään ja sitten yhtäkkiä se päätti et vitsi, että mä haluan olla kosmetologi ja sitten se myi sen kämpän, muutti vuokralle, lähti opiskelemaan kosmetologiksi ja nyt sen haave on se, että siellä voisi olla joskus oma liiketila. Mun mielestä niinku, ihan siis todella upeata ja se on myöskin koulututtunut nimenomaan siellä ravintolakoulussa, ja on koulututtunut parturikampaajaks, ja sitten sinne vaatealalle. Tai niinku että kaikki ovet on tosi tosiaan oikeasti auki, vaikka se kuulostaa hirveän kliseiseltä, mutta näin se on.

00:49:10 Krista

Niin siis ei lopu työt, tietkö voit aina sitten vaihtaa toiseen paikkaan kun sulla on se osaaminen jo.

00:49:14 Veronica Verho

Joo, ja sitten mä oon miettinyt myöskin sitä, että kun kysytään tosi usein että no mitä sä teet 5 vuoden päästä, niin saattaa olla, että mä oon ammatissa, jota ei ole olemassakaan vielä. Koska ihan samalla tavalla se videobloggaaminen; kun mä aloitin, se ei todellakaan ollut mikään ammatti. Me tehtiin jotain videoita mitä katsoo, ehkä 100-1000 ihmistä ja sitten yhtäkkiä mä olin ammattikorkeakoulussa niinku luennoimassa siitä asiasta ja opettamassa sitä miten me ollaan tehty tää kaikki. En olisi ikinä kuvitellut, että 2012 niinku mä ajattelen silleen, että joo, kyllä tästä vielä esimerkiksi rahaa saisi, niin se oli niinku ihan uskomaton ajatus.

00:49:50 Krista

Mutta ehkä tuossakin on se, että kun ei tavallaan mieti, tai niinku mä ajattelen sillä tavalla, että sä mietit liikaa, että sä haluat tehdä jotain sen takia, että sulle maksetaan siitä, niin ehkä siinä se luovuus sitten kärsii enemmän kun se et sä rupeat tekemään vähän niinku harrastusmielessä, tai silleen että jee tää on kivaa.

00:50:04 Veronica Verho

Joo, kyllähän se joo kärsii. Tai siis riippuu tosi paljon ihmisestä varmasti. Mutta niinku kyllä, mulla se ainakin kärsii tai silleen, että jos joku on hauska hivi niin sitä on kiva tehdä, mut jos on duuni missä on deadline niin siihen on vaikeampi lähteä.

Riippuu tietysti tosi paljon asiasta mitä tekee, mutta mutta niinhän se ihmisellä menee, että sitten kun joku on pakko tehdä niin sitten se kynnyskysymys on vähän isompi.

00:50:32 Krista

Mulla olisi vielä viimeinen kysymys. Nyt tää on sitten viimeinen. No mä nyt haluan sinne radioon työharjoitteluun ja mä oon nyt ollut puoli vuotta täällä koululla työharjoittelussa ja mulla on tässä koulua jäljellä... No valmistun helmikuussa 2022 ensi vuonna. Niin olisiko sinulla mitään vinkkiä että mitenkä mun kannattaisi niinku lähestyä tätä hommaa?

00:50:55 Veronica Verho

Öö, ole aktiivinen. Ah raskasta: Tota näistä mun tota letkauksia voisi kirjoittaa jonkun kirjan, tai niinku pelata bingoa, että mikä on kliseisintä mitä mä oon sanonut tän aikana. Mutta se, että sä laitit sitä viestii, ethän sä niinku muuten sinne pääse. Ja kyllä mähän oon siis haastatellut muutamia jotka meillä on tullut siis harjoitteluun ja mun mielestä ne on ihania hetkiä että näkee ihmisestä sen niinku sen motivaation halun ja persoonallisuuden. Välillä se ei matchaa ja välillä se taas matchaa.

Ja esimerkiksi meilläkin NRJ:llä meidän iltapäiväjuontaja, joka siis juontaa meidän isointa blokkia Niko Nousijaisen kanssa; Julianna Jokela. Niin Julianna tuli meille harjoitteluun, ja se oli se oli niin hemmetin hyvä ja se on niin hemmetin hyvä edelleenkin, että mä en yhtään ihmettele että se palkattiin meille. Ja ihan samalla tavalla hyvin moni nykyinen radiojuontaja on eka aloittanut harjoittelusta, ja eka vaikka mennyt sinne radiokouluun ja sitä kautta päässyt sinne harjoitteluun.

Semmoinen mitä aina kielletään, että ei saa CV:seen kirjoittaa mutta tota tai tämmöiseen niinku työhakemukseen. Mut se että sä osaat toimia itsenäisesti on aika semmoinen vahva juttu. Että mä itse huomaan niinku työssä meillä, että jos meillä on harjoittelija, niin miten se harjoittelija on paras mahdollinen on se, että se on tosi itsenäinen osaa olla, jo niinku alusta saakka ja ehdottaa itse, ja olla se niin kun ei pompotettava vaan niinku kertoo oikeasti ja näyttää sen kuinka paljon se haluaa tätä juttua niin se on ehkä se mikä tuo semmoisen suurimman arvostuksen.

00:52:42 Krista

Hei kiitos näistä, ja tosi kiva kun pääsit tänne tulemaan. Nyt mua jännitti enää yhtään.

00:52:46 Veronica Verho

Hyvä! No niin, ihan mahtavaa. Ja meni ihan sika nopeasti aika.

Hei kiitos kun sain tulla. Ihan mahtavaa.

00:52:57 Hannu

Tämä oli Keudan Kohti unelma-ammattia -podcast.

00:52:02 Krista

Ensi kertaan.

